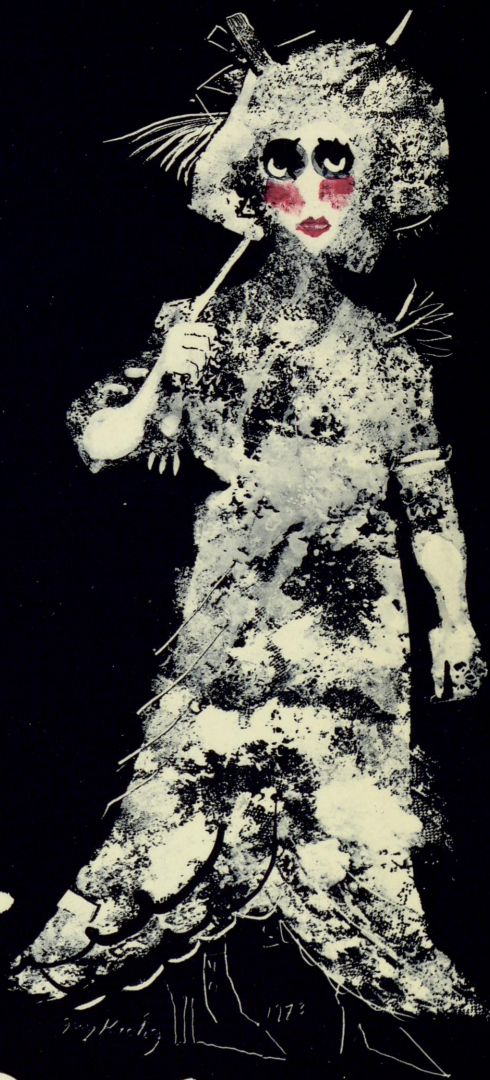

Det Norske Teatret

den

gale fra

au Chaillet
Jean Giraudoux

SPELPLANEN PÅ ANDRE TEATER :

HOVEDSCENEN:

Henrik Ibsen: KONGSEMNERNE
Regi: Magne Bleness, scenografi: Christian Engemar, musikk: Egil Kapstad.
William Shakespeare: EN SOMMERNATTSDRØM
Regi: Edith Røger, dekor: Lubos Hruza, kostymer: Per Lekang, musikk: Jan Garbarek.
Euripides: BAKKANTINNENE
Regi: Pål Løkkeberg, koreografi: Gerd Bugge, scenografi: Lubos Hruza, musikk: Terje Rypdal.
Astrid Lindgren: KARLSSON PÅ TAKET (familieforestilling).
Regi: Mats Ek, scenografi: Ingrid Rosell.
Henrik Ibsen: ET DUKKEHJEM
Regi: Edith Røger, scenografi: Guy Krohg.

AMFISCENEN (åpner i november).

August Strindberg: DEN STERKESTE og KREDITORER
Regi: Stein Winge, scenografi: Gunnar Alme.
Henrik Ibsen: GENGANGERE
Regi: Pål Løkkeberg, dekor: Tine Schwab, kostymer: Tine Schwab/Lita Prael.
August Strindberg: FRØKEN JULIE
Regi: Kirsten Sørlie, scenografi: Per Lekang.

FOR BARN:

GUTTEN OG GULLFUGLEN av Tone Danielsen, Sigmund Sæverud, Nils Utsi og Erik Blindheim med viser av Klaus Hagerup og Svein Scharffenberg. Musikk: Knut Heljar Hagen. Regi: Svein Scharffenberg, dekor og kostymer: Tine Schwab.

DEN NORSKE OPERA

OPERAREPERTOAR:

Hallvard Johnsen: LEGENDEN OM SVEIN OG MARIA
Regi: Jens Chr. Ek scenografi: Kollektiv fra Operaen, dirigent: Per Åke Andersson.
Franz Lehár: DEN GLADE ENKEN
Regi og scenografi: Lars Runsten, dirigent: Zdenko Peharda.
W. A. Mozart: FIGAROS BRYLLUP
Regi: Arne Hendriksen, scenografi: Arne Walentin, dirigent: Per Åke Andersson.
Giacomo Puccini: KAPPEN OG GIANNI SCHICCHI
Regi: Per E. Fosser, scenografi: Lubos Hruza, dirigent: Per Åke Andersson.
Gioacchino Rossini: BARBEREN I SEVILLA
Regi: Jens Chr. Ek, scenografi: Arne Walentin, dirigent: Arvid Fladmoe/Zdenko Peharda.

DALLETTREPERTOAR:

George Balanchine: APOLLON MUSAGETES
Musikk: Igor Stravinskij, dirigent: Per Åke Andersson, scenografi: Thor Sutowski.
Barhold Halle og Edith Røger: HAUGTUSSA
Musikk: Edvard Grieg og Finn Ludt, dirigent: Rolf Østbye, scenografi: Kjell Stormoen (Drammens Teater).
John Cranko: SPILL MED KORT
Musikk: Igor Stravinskij, dirigent: Per Åke Andersson/Zdenko Peharda, scenografi: Dorothee Zippel.
Michel Fokine: PETRUSJKA
Musikk: Igor Stravinskij, dirigent: Per Åke Andersson, scenografi: Alistair Powell.

HOVEDSCENEN:

Nils Kjær: «DET LYKKELIGE VALG»
Regi: Toralv Maurstad, scenografi: Anna Gisle.
John Guare og Galt McDermott: «TO MUNTRE HERRER FRA VERONA»
Regi: Barthold Halle, scenografi: Harald Martin.
Gideon Wahlberg: «SKJÆRGARDSFLIRT»
Regi: Erik Lassen, scenografi: Bjørn Næss.

I CENTRALTEATRET:

Henrik Ibsen: «KJÆRLIGHETENS KOMEDIE»
Regi: Terje Mærli.
Curt Flatow: «SISTE KUPPET»
Regi: Jon Lennart Mjøen.

DARNETEATRET:

Jevgeni Schwarz: «RØDHETTE»
Regi: Kari Sundby, scenografi: Karel Hlavaty.

DUKKETEATRET:

Jean L. Temporal: «AUTOBOMMEN» og «KOM SOL, KOM REGN»
Regi og scenografi: Jean L. Temporal.

TORDIS MAURSTAD

Teatersjef Ingjald Haaland kunne vel snauvt vita kva for lykkegrep han gjorde da han i 1923 gav Kristiansunds-jenta Tordis Witzøe skodespelarkontrakt. Og det stod vel ikkje i **den** at ho skulle spela ei heilt sentral hovudrolle på Det Norske Teatret gjennom 50 år. Men det synte seg etter kvart at ho hadde format til det: ho hadde (og har) i sitt mangslungne vesen ei merkeleg og sjeldan blanding av nordmørsk vitalitet og nervesitrane sensibilitet. I spenningsfeltet mellom desse sjelskreftene tok dei store rollene form, — kvar gong var det mest som ein kamp på liv og død der Tordis kompromisslaust gav seg sjølv fullt og heilt. Ho har alltid mått bora seg inn til dei inste løyndomar i teksten ho fekk å tolke. Og hadde ikkje teksten slike løyndomar, skapte ho dei sjøelve ved å dikte inn bakgrunn og perspektiv. Derfor går det alltid farlege understraumar i dei kvinnesinn Tordis Maurstad skildrar. Frå framande himmelstrøk eller norske landskap, frå fjerne tider eller vår eiga: alle er dei spennande og samansette, — syntesar av tekstens liv og hennar eige rike indre liv, prega av henne i kvar trevl, men likevel løyst frå henne, skapt i sjeldan truskar mot ord og meining i diktarverket. Mange forfattarar, ikkje minst norske, skuldar henne stor takk for måten ho har tolka dei på, — det gjeld lyrikk og prosa, men først og fremst dramatiske tekster. Med visjonært klarsyn finn ho fram til kjernen, men set også teksten på ei streng prøve med sin djubtborande arbeidsmåte der intuisjon og intellekt nådelaust avslørar om teksten har indre liv eller er eit tomt skal. Under prøveprosessen slit ho både rollehefte og originaltekst i filler, — like hardt slit ho på motspelarar og intruktør, men mest slit ho på seg sjølv. Ho har bjørnekrefter, elles ville ho aldri ha greidd denne femtiårige kamp med gjenstridige roller. Ho pressar instruktøren som ein sitron, — det er både ei lykke og ei pine å arbeide med henne, fram til den dagen da rolla er forløynt og slår ut på scenen med ei utstrålingskraft som får ho til å lyse i minnet for alltid.

Erotisk skodespelarinne framfor nokon, psykologisk-poetisk scenekunstnar av finaste karat, — mange etikettar har ho gjennom tidene fått. Men i sitt sceneliv har ho sprengt alle slike grenser, og spela over eit register som spenner frå frisk folkekomedie til klassisk streng tragedie og til moderne opprivande drama. Det står alltid eit stritt vær omkring henne av skapandeuro, av forrykande impulsivitet. På scenen temmer ho suverent kreftene i seg til spenningsfylt ro: i rørsler, i røyst, — og verknaden forplantar seg med magisk kraft til dei fjernaste krokar i teatersalongen og til ei ettertid som festar det i minnet.

Det Norske Teatret hyllar og takkar henne for desse femti åra, for inspirasjonen, den strenge usynlege målestokken ho er for alle som arbeider her. Ho er sanneleg ein umisteleg del av teatret, — den gale frå Chaillot er inga avslutning på eit stort kunstnarliv, berre ein milepel.

Tormod Skagestad

TORDIS MAURSTAD GJENNOM 50 ÅR

Komedienne — Erotisk karakterskildrar — Klassikar

Tordis Maurstad har — bokstaveleg tala — vakse saman med Det Norske Teatret. Det var naturleg for henne å søkje dit. Faren, Albert Witzøe, var målhovding i Kristiansund. Ho voks opp med den nasjonale kulturen. Bortsett frå sesongane 1936—38, da ho var knytt til Det Nye Teater og eksperimentscenen Masken, har fru Maurstad heile tida arbeidd på Det Norske Teatret. Ho vart fast tilsett 1. september 1923, etter å ha debutert som Sara i «Fjellsjøheidningen» av Johan Falkberget på Drabløs Turnéteater om våren. Ho kom inn i eit vitalt ensemble med to spesialitetar som gav særmerkt profil: Traust nasjonal bonderealisme og grotesk-fantastisk folkekomediespel. Det Norske Teatret hadde stabilisert seg i si doble oppgåve: «aa syna fram skodespel paa norsk maal i norske byar og bygder». Etter 10 års hard kamp for tilværet var tida inne til å sprengje grenser — kunstnarleg ekspansjon! Ingjald Haaland, som tok over leiinga i 1922, ville føre «bondeteatret» ut over «skigaren», gi opningar mot eit moderne litterært repertoar, og fange inn internasjonale straumdrag i teaterkunsten. Til å hjelpe seg i dette arbeidet fekk han Agnes Mowinckel som drivande instruktørkraft, dristig og eksperimentlysten. Ho stålsette det unge ensemblet, gjorde det mogent til å greie spranget frå folkekomedien og inn i eit avantgarde-repertoar.

I denne dynamiske overgangstida byrja Tordis Witzøe sin karriere som komedienne: Tenestjenta Else i «Mikkel Larsen-gutane» av Johan Skjoldborg, eit dansk folkespel med sosiale ambisjonar. På spinkelt grunnlag greidde ho å skapa ein levande rollefigur. Ho vekte interesse hos kritikarane. Anders Stilloff spanderte ein liten analyse: «Frk. Witzøe er fra Kristiansund og elev av Sigurd Eldegard. Hendes sprog er riksmaalet, men hun har et merkelig godt grep paa landsmaalet. Hun taler det naturlig og ledig. Det kan i det hele tat neppe være tvil om, at man her har et gryende talent for sig. Ung og frisk og vakker, rask i vendingen og kjap i replikken, et uttrykksfuldt ansigt og et behagelig organ — det er det indtryk man faar av Tordis Witzøe.» Instrumentet hadde stått prøva. Scenesjarmen, friskeleiken og det spontane humøret krydra mange perifere folkekomedie-roller i åra framover. Men alt i 1925 vart ho sett på ein uriaspost: Tittelrolla i «Hu Dagmar» av Ove Ansteinsson, folkekomedien om den sjarmerande, men moralsk tvilsame byjenta som får ein truskuldig landsgut i garnet, og som set griller i hovudet på alt karfolket i bygda når ho blir med han heim på ferie. Tordis Maurstad tok vel vare på dei sympatiske draga i «trollet». Ho bygde opp eit forsvar. Utan å miste humøret og spelegleda gav ho den, litterært sett, overflatiske skapnaden ein djupare karakteristikk, ei personleg utstråling, som «slo» hos både publikum og kritikarar. Og som Kari i «Godvakker-Maren» (1927) greidde ho å finne ein underliggjande tragisk dimensjon utan å bryte den idyllisk-komiske grunntonen i stykket.

«Hu
Dagmar»

Det vart meir og meir tydeleg at Tordis Maurstad hadde sjelelege ressursar som sprengde folkekomedieramma. I 1925, da ho fekk spela Sara i «Fjellsjøheidingen» om att, kom to sentrale eigenskapar fram med full styrke: Det lidenskapelege kjenslelivet, dei brå, vibrerande stemningskasta.

Ho vart fanga inn av det litterære repertoaret, med nervenakne ungjentenesinn som spesialitet. Bente i «Kven dømer» (1928) av Stein Balstad var eit av høgdepunkta.

Komedienne-eigenskapane fekk Tordis Maurstad aldri høve til å utvikle planfast. Berre sporadisk kom det lyse og lette gjøglarhumøret til nytte: Som ei frodig Pernille i «Den pantsatte bondeguten» (1931), Else Skulemeister på doserande nordmørsk i «Barselstuen» (1942), Ei vinglut dame i «Det lykkelige skibbrudd» (1946), fru Page i «Lystige konor i Windsor» (1938). Ho viste snerten lystspelsjarm som Ester i «På solsiden» på Det Nye Teater (1936) og som den rebelske Bobbie i «Forbuden frukt» på Masken (1937). Etter lang og intens tenestetid i det tragiske repertoar, gav teatersjef Skagestad henne tre humørsprøyter siste tiåret: Eleonore i «Tango» av Slawomir Mrozek (1966), Poncia i «Bernardas hus» (1971) og Gamlemor i «Tilfellet Tornerose» (1971).

Som erotisk karakterskildrar har Tordis Maurstad kartlagt alle stadia i det feminine driftslivet. Minutiøst, pasjonert. Ho byrja med ungdomskjærleiken – stemningane, lengten, den ufullbyrda erotikken. Gjennombrøtet kom 8. mars 1930, da ho la det rike kjenslelivet til den grimme Sonja i «Morbror Vanja» så ope at den usvara kjærleiken hennar fekk karakteren av lagnad.

«Tilfellet Tornerose»

Året etter trengde ho djupare ned i den kvinnelege psyken. Som Anna i Leonhard Franks krigsdrama «Karl og Anna» stod ho fram som sjølv kvinn, elskarinne og mor på same tid. Ho førte eit defensorat for kjærleiken ut over samfunnets og moralens lover, ut frå sitt eige allvise instinkt. I O'Neills negerdrama «Alle Guds born har vengjer» følgde ho elskhugen like inn i vanvitet. Desse framsyningane, i Agnes Mowinckels regi, grunnla Det Norske Teatrets posisjon som litterært avantgarde-teater.

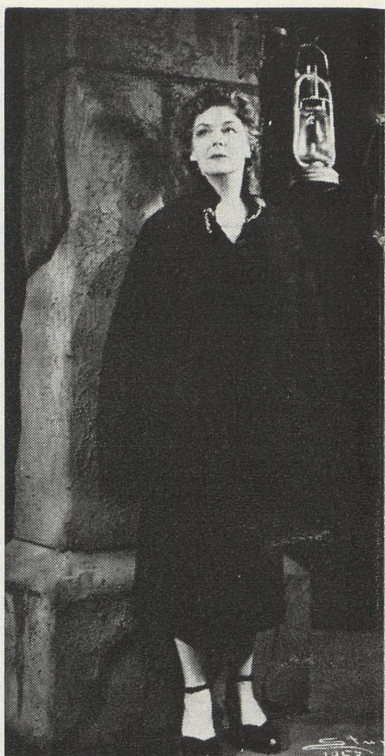
«Alle Guds born har vengjer»

Anton Tsjekov vart dramatikaren framfor nokon for Tordis Maurstad. «Eg har mange gonger tenkt at eg kunne ha ei russisk sjel,» sa ho ved eit høve. Og det er mykje i det russiske lynnet som samsvarar med hennar eige labile sinn. Dei veldige og brå svingnin-

«I re systrer»

«Dronning og rebell»

gane hos Tsjekov-kvinnene kom til uttrykk som natur på scenen. Eit høgdepunkt var Masja i «Tre systrer» (1941 og 1954). Det sitrande, ålvake, kasta i sinnet, dei snøgge omslaga frå lått til gråt var først og fremst grunnfeste karakterdrag. Ho bar den tilbaketrengde erotiske lengten som ei spenning i sinnet, i eit dirrande kraftfelt mellom vill dans og stum smerte. Dei spende nervane hos Natalia Petrovna i «Ein månad på landet» (1947) var forvitra vitalitet, resignert livslust. Gjennom rastlause impulsar, frå elskhug til anger, viste fru Maurstad enda ein nyanse i den evige spenninga mellom lengsla og det levande livet. Av Ranjevskaja i «Kirsebærhagen» (1949) laga ho virtuos oppvisning i eldsprutande slavisk kjensleliv. Ho var sjarmerande sjølvoppteken som divaen Arkadina i «Måken» (1961).

Fulltonande erotikk møtte ho hos Shakespeare: «Rosalind» i «Som De vil -!» (1934). Ho fylte det ytre opplegget – Per Lindbergs dekorative sensibilitet, hans plastiske fantasi – med personleg liv. Den musikalsk-rytmiske konsepsjonen frigjorde lyrisk-erotiske grunnkrefter. Sjølv livskjensla kom i flog i leiken med mannen. Ho spela Rosalind «i en strålende rus av ungt blod – hun er dristig elskovsfull, ja elskovsdrukken fra det øieblikk, hun så Orlando; av lykke og lengsel kan hun ikke stå stille, hun jubler og stormer, og allikevel er der en sikker balanse i dette viltre spill, og et dypt kjærlighetens **alvor** bak den overmodige, ertende lystigheten», registrerte den sikre erotiske observatøren Einar Skavlan.

Like sterkt kom den komplekse livsfylden fram hos den mogne dronning Teudelinga i «Agilulf den vise»

(1942). I Hans Jacob Nilsens poetisk-melankolske oppsetjing av «Trettendagskvelden» (1941) gav ho elskhugs lengt i blodfull renessansestil. På erotisk villskap grunna ho den eruptive blandinga av kjærleik og hat i det gneistrande samspelet med Lars Tvinde i «Dødsdansen» (1949), medan Frøken Julie (1951) vart ein desperat nevrotikar, heilt styrt av driftene sine. Med fin psykologisk skjønsemd fekk ho same året fram illusjonen om rein kjærleik hos gatejenta Anna Christie.

«Anna Christie»

Utover i 1950-åra sette Tordis Maurstad all røynsle og kraft inn på å levandegjera dei fortrengde, ulmande lidenskapane hos erotisk uthungra kvinner, livsgrådige, heftig pasjonerte – frå ulike himmelstrøk: Tittelrolla i «Yerma» (1955) frå Lorcas Spania, Marcelle de Bar-

«Yerma»

«Under treet ligg øksa»

thas i «Asmodeus» (1954) frå Mauriacs Frankrike, Gudrun i «Under treet ligg øksa» (1955) (ei rolle Tormod Skagestad forma med tanke på fru Maurstad), Agata i Ugo Bettis «Mannen som kom» (1961) frå det heite Sicilia. — I utkanten av denne samlinga finn vi òg den vengeskotne Katinka Stordal i «Kranes Konditori» (1946, 1948, 1953).

«Kranes konditori»

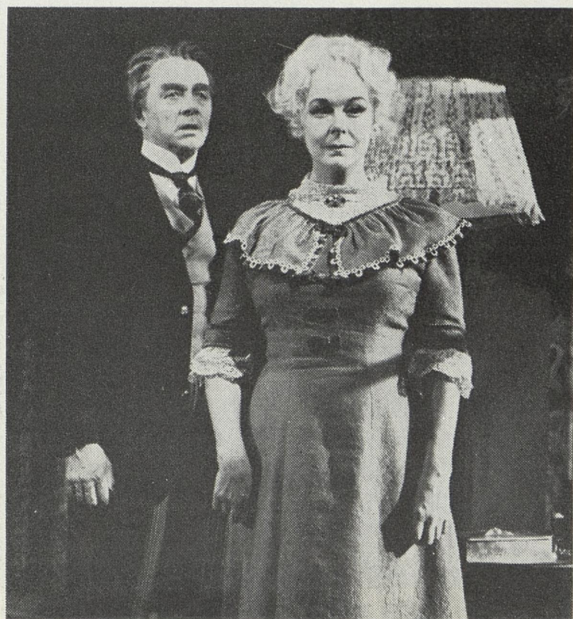

«Gjengangere»

Desse kvinnene står alle i den klassiske konflikten mellom kjærleik og plikt, i eit ras av motstridande kjensler: egoisme – kjærleik, grådig livslyst – heroisk offervilje, sjølvutfalding – ættekjensle, trass – anger, livsbegjær – resignert pliktkjensle. Denne primitive kampen mellom instinkta enda ofte i vanvit eller drap. Kjenslespenget gjorde Tordis Maurstad levande med stor psykologisk innsikt og fantasi, oftast i ein intimt stillferdig kammerspeltone, med underliggjande indre intensitet.

Ved 40-års jubiléet sitt som skodespelarinne, feira i 1964, spela ho fru Alving med avklara ro, på ein gong monumental og kvardagsrealistisk. Frå eit nøkternt røyndomsgrunnlag heva ho tre år seinare Linda i «Ein seljars død» opp på det monumentale planet – «som uskyldig offer for den ålmenne livsløgna».

«Lang dags ferd mot natt»

To roller står på ein plass for seg sjølv i Tordis Maurstads karriere: Argia i Ugo Bettis «Dronning og rebell» (1957) og Mary Tyrone i «Lang dags ferd mot natt», som ho fekk Kritikarprisen for i 1961.

Argia er skjøka som byrjar å leike med identiteten til dronninga, og gradvis går opp i hennar rolle. Odd-Stein Anderssen har gjeve ein presis analyse: «I demagogenes og kommissærenes tidsalder blir hun et alternativ til selve maktprinsippet, den siste som helt ut og frivillig betaler prisen for menneskets verdighet – med sitt liv. For henne er «dronningen» et etisk begrep, noe forbilledlig, noe ensbetydende med aldri å ta feil, aldri svikte, aldri slå av på fordringene til seg selv. I alle faser var Tordis Maurstad i fullkommen harmoni med oppgaven – et jordisk kryp, ille tilredt på virkelighetens arena, men likevel med sjelen uskadd. Hun inkarnerte for våre øyne skjøgen og madonnaen i samme person – det eldgamle motiv som så levende gjenoppstår og får ny realitet i Bettis drama. Den symbolske avklaring av Argias misjon – at hun tar menneskets valgfrihet på seg – står for meg som høydepunktet i Tordis Maurstads kunst.»

Heile sitt omfattande register som tragisk karakterkunstnar sette ho inn for å skildre Mary Tyrones tragedie. Ho gav alle fasane i narkomanens oppløysing, realistisk nyansert. «I alt merker vi den indre opplevelsen, i smerten ved stive og hovne fingerknoker, i den jagende uroen i kroppen, og – aller mest – i det flakende blikket som synes å slukne der det tilslutt bare stirrer innover i en tom, apatisk drøm», skreiv Aud Thagaard.

Den klassiske konflikten mellom kjærleik og plikt møtte Tordis Maurstad att, i reindyrka form, i 1960, da ho spela Fedra i Tormod Skagestads stilreine oppsetjing, neddempa lyrisk. Utan falsk patos, dronningaktig verdig vart rolla først og fremst ei avsløring av erotisk pasjon. I 1945 avidealiserte ho Antigone, gjorde tankar og handling eksistensielt nærværande.

Tordis Maurstad finn seg – typisk nok – betre til rette hos menneskeskildrarane Sofokles og Euripides enn hos Aiskylos der rollene meir er arketypar, prinsipp styrte av gudane, enn karakterar. Lengst nådde ho kanskje som lokaste i Olof Molanders realistiske oppsetjing av «Kong Oidipus» (1957): Ei sensuelt livsgrådige kvinne i sine drifters vald. I Medea mista ho for ein gongs skuld det erotiske perspektivet, ho vart einast hemnande kvinneopprørar. Som Klytaimnestra leita ho etter psykologiske motiveringar utan å finne dei.

Den reine stilkunst har aldri vore Tordis Maurstads område. Ho søker i rolla ein natur som må vera realistisk fundert, ein karakter som kan forklarast psykologisk. Ho formar rollene i realistiske detaljsprang, på grundig og fantasifull psykologisk analyse, med tilfang frå eit velutvikla instinktliv, dirigert av ein uvanleg intelligens. Berre driftlivet kan ho godta som rein natur, som prinsipp. Einar Skavlan såg det tidleg: «Hun har den henrivende egenskap å kaste seg helt ut i sin lidenskap, og bli naturligere og mer almenyldig jo sterkere hun spiller. Alt hos henne er dirrende, bevendende erotisk lengsel.» Dette synet slo Paul Gjesdahl yt-

«Fedra»

terlegare fast: «Hun når aldri høyere enn når hun får tolke den erotiske lidenskapen, og hun mestrer med suveren kraft alle dens faser: tilbedelsen, kravet, henrykkelsen, fortvilelsen, hatet. Det er som å lytte til en kostbar cello som strykes med en slik furor at strengene er nær ved å bryte.»

Tordis Maurstad har utvida grensene for den erotiske karakterkunsten i norsk teater.

S.E.B.

«Den gale frå Chaillot»

Jean Giraudoux

Den gale fra Chaillot

Omsett av	ÅSE-MARIE NESSE
Regi:	KIRSTEN SØRLIE
Scenografi:	GUY KROHG
Parykkmakar:	DORO WALSTAD
Inspisient:	REIDAR JAMVOLD
Rekvisitør:	FINN KIRKEBY
Sufflør:	TORILL STEINLEIN

Teaterforlag: Carl Strakosch A/S & Olaf Nordgren
Programredaksjon: Haldis Hoaas
Foto: Sturlason
Trykk: Norsk Prent L/L, Oslo
Omslaget trykt av Team-Trykk A/S, Oslo

**Generaldirektøren
Baronen
Gatesongaren
Kelneren
Blomejenta
Klutesamlaren
Den døvstumme
Irma
Skolisse-seljaren
Børsmeklaren
Sjongløren
Pensjonisten
Den distré mannen
Oljeleitaren
Den gale frå Chaillot
Pikkoloen
Doktor Jadin
Livreddaren
Pierre
Konstabelen
Kloakkmannen
Constance, den gale frå Passy
Gabrielle, den gale frå Saint-Sulpice
Josephine, den gale frå La Concorde**

**1. gruppe ned i jorda:
Leiar for generaldirektørane
Baronen**

**2. gruppe ned i jorda:
Leiar for oljeleitarane**

**3. gruppe ned i jorda:
Dei folkevalde politikarar**

**4. gruppe ned i jorda:
Pressedirektøren
Pressesekretæren
Styremedlem**

**5. gruppe ned i jorda:
Damene**

Tilbake frå jorda:

- 1. leiar for dyrevennane**
- 2. leiar for plantevennane**
- 3. leiar for alle Adolphe Bertaut'ar i verda**

JACK FJELDSTAD
HARALD HEIDE STEEN
MAGNE LINDHOLM
SVEIN ERIK BRODAL
TONE RINGEN
BJARNE ANDERSEN
NILS SLETTA
RAGNHILD HILT
TORGEIR FONNLID
BJØRN JENSEG
KJELL JOHANSEN
KÅRE WICKLUND
WILLIAM NYRÉN
JOHAN KJELSBERG
TORDIS MAURSTAD
SVEIN TINDBERG
ASBJØRN TOMS
EINAR WENES
BJØRN SKAGESTAD
MAGNUS TVEIT
CARSTEN BYHRING
EVA SLETTA
RUT TELLEFSEN
BAB CHRISTENSEN

JACK FJELDSTAD
HARALD HEIDE STEEN

JOHAN KJELSBERG
KÅRE WICKLUND

MAGNE LINDHOLM
SVEIN TINDBERG
TONE RINGEN

EINAR WENES
BJØRN JENSEG
ASBJØRN TOMS

METTE TANK
KIRSTI KOLSTAD
KARIN HAUGEN

WILLIAM NYRÉN
KÅRE WICKLUND
ASBJØRN TOMS

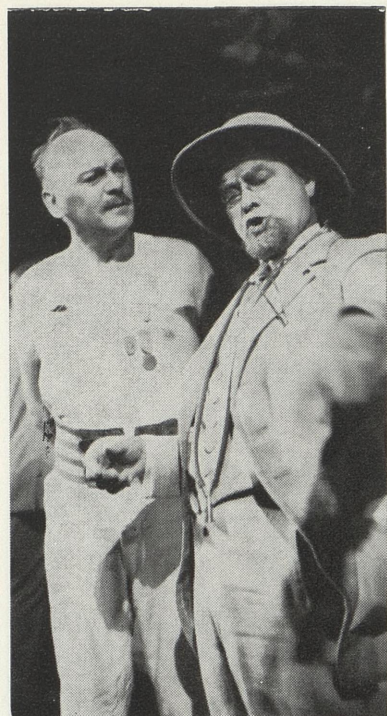
KVELDENS GJESTAR

Kirsten Sørлие har gjesta på Det Norske Teatret før. Ho sette i scene «Sus i sassafrasen» i 1967 og «Kassandra» av Georg Johannesen på ABC-teatret, også i 1967. Vi takkar Nationaltheatret som har synt oss velvilje ved å gje henne permisjon til å setja opp «Den gale frå Chaillot».

Også Guy Krohg har vore hos oss før fleire gonger: «Den galne frå Chaillot» i 1950, «Tango» og «Operette». No er det «Den gale» igjen, skapt på ein ny måte av Paris-kjennaren framfor nokon innan norsk teater. Vi ønskjer begge desse to fine scenekunstnarane hjarteleg velkomne tilbake hos oss.

T.S.

JEAN GIRAUDOUX

- 1882 – Hippolyte-Jean Giraudoux fødd 29. oktober i Bellac, som andre sonen til Léger Giraudoux, vegingeniør og seinare skatteoppkrevjar og Anne, f. Lacoste.
- 1902 – Byrja studere germansk språk og litteratur ved École Normale Supérieure, med tanke på å bli lærar. Favoritt-forfattarane hans var romantikarane, og hans idealbilete av Tyskland var det romantiske og legendariske. Han godtok aldri det 20. hundreårets Tyskland, han såg materialismens frammarsj som ei pervertering av det eigentlege tyske temperamentet, ei fornektning av det poetiske som budde i folket.
- 1906 – Tok sin eksamen.
- 1907 – Reiste til Harvard University som gjesteprofessor, samstundes som han studerte vidare.
- 1908 – I staden for å gå inn for ein akademisk karriere, valde Giraudoux da han kom attende til Frankrike ei stilling som sekretær for Bunau-Varilla, sonen av eigaren og sjølv redaktør for den literære sida i avisa «Le Matin».
- 1909 – Første boka, novellesamlinga «Les Provinciales», vart publisert.
- 1910 – Tok diplomateksamen og byrja arbeide i presetenesta ved Quai d'Orsay, der han vart ein god ven av Philippe Berthelot – ein vennskap som fekk konsekvensar for den diplomatiske karrieren hans.
- 1914 – Vart utkalla til militærtjeneste, kom til fronten der han vart såra to gonger. Vart dekorert for krigsinnsatsen.
- 1916 – Mens han gjorde militærtjeneste, vart han sendt først til Portugal, seinare attende til Harvard, som lærar for offiserskandidatar.

- 1917 – Ei skildring av røynslene frå krigen, «Lectures pour une ombre», vart utgitt.
- 1918 – Første romanen, «Simon le pathétique», kom ut. Giftn seg med Suzanne Boland.
- 1919 – «Amica America» fortel om siste opphaldet i USA. Sonen Jean-Pierre vart fødd.
- 1920 – Enno ei bok om krigen, «Adorable Clio», vart publisert. Giraudoux vende attende til Quai d'Orsay, der han vart utnemnd til teneste i «Service des OEuvres Françaises à l'Étranger» – ein post som høvde godt for Giraudoux, med hans kunnskapar og interesser.
- 1921 – «Suzanne et le Pacifique» vart utgitt. Vart sjef for den ovanfor nemnde seksjonen i utanriks-tenesta.
- 1922 – «Siegfried et le Limousin» kom ut, ein roman der hovudpersonen blir dregen mellom tysk og fransk kultur, ei problemstilling Giraudoux tok opp fleire gonger, og som han kjende frå seg sjølv og si eiga studietid.
- 1923 – Utan sjølv å vilje det vart Giraudoux blanda inn i konflikten mellom sin gamle ven Berthelot og Poincaré. Da Poincaré vart statsminister, vart Berthelot avsett og Giraudoux utnemnd til ein diplomatisk post i Tyskland. Få månader seinare vart han utnemnd til sjef for presse- og informasjonstenesta, eit svært krevjande arbeid som han hadde heilt fram til
- 1926 – da vart han overført til ein kommisjon med oppgåve å vurdere allierte krigstap i Tyrkia; dette var ein svært perifer post. Romanen «Bella» vart utgitt, og fleire romanar følgde tett på einannan: «Églantine» (1927), «Aventures de Jérôme Bardini» (1930), «La France sentimentale» (1932) og «Combat avec l'ange» (1934). Djupt vonbroten såg Giraudoux utnemninga til Tyrkia som slutten på si diplomatiske karriere, og vart verande der til 1934. I mellomtida vende han seg til teatret for på det viset å nå eit vidare publikum for idéane sine – jamvel om fleire av romanane vann stor popularitet, ønskte han ein meir direkte kontakt. Avgjerande i så måte vart året
- 1927 – da Giraudoux møtte Louis Jouvet – vidkjend fransk skodespelar. Giraudoux hadde freista å dramatisere «Siegfried» – no vart arbeidet fullført i samarbeid med Jouvet, som kravde heile sju omskrivingar før han var nøgd! I rask rekkefølge kom «Amphitryon 38» (1929), ein glitrande komedie som vann stor atterklang hos eit publikum kei av trist realisme, moge for poesi og fantasi på scenen. «Judith» frå 1931 var ein alvorstung tragedie og langt frå same suksessen. Vonbroten tok Giraudoux fram komedieforma på nytt med «Intermezzo» (1933), eit stykke der hans varme personlegdom, poesien og ironien fekk fritt spelrom. Suksessen var enorm, det same galdt «Tessa» frå 1934, ei dramatisering av Margaret Kennedys roman «The Constant Nymph».

Fra venstre: Johan Kjelsberg, Harald Heide Steen, Bjørn Jenseg og Jack Fjeldstad ved bordet foran kafeen.

- 1934 – Vart utnemnd til inspektør i utanrikstenesta og såleis tvungen til mykje reising, det vart å dele tida si mellom reisene og Jouvét.
- 1935 – «La guerre de Troie n'aura pas lieu» vart oppført, med det vesle «Supplément au voyage de Cook» som innleiing. Stykket hadde ein klar antikrigstendens – ein bodskap som Paris-publikumet på den tida var oppe for.
- 1936 – Fekk tilbod om å bli sjef ved Comédie Française, men sa nei takk.
- 1937 – Heile to Giraudoux-oppsetjingar hadde urpremiere: «Électre» og «L'Impromptu de Paris» – eit stykke der Giraudoux tar opp dramatikarens funksjon, og samstundes formulerer sitt teatercredo: «Teater vil seie å vere verkeleg innanfor det uverkelege.»
- 1938 – Paris fekk sjå den komiske einaktaren «Cantique des cantiques», same året følgde «Ondine», eit stykke inspirert av germanske segner. Dei siste åra av Giraudoux liv var einsame og ulykkelege. Andre verdskrigen var for han ein dobbel tragedie – ein tragedie ikkje berre for verda, men særleg for det Tyskland han elska, eit Tyskland han ikkje kunne finne att i Hitlers tredje rike.
- 1939 – vart utnemnd til sjef for informasjonskontoret, ein typisk propagandapost. Seinare utnemnde Vichy-regimet Giraudoux til ambassadør i Hellas – han avslo, og vart i staden «direktør for historiske monument». Tyskarane offentleggjorde ei fråsegn der Giraudoux verk vart ka-

rakterisert som «ukulturelt» — sjølv trekte han seg attende frå aktiv teneste til Cusset, der han skreiv eit essay, «France et ses héros», som gav uttrykk for sterk tiltru til det franske folket og deira evne til å overleve krigen med sitt menneskeverd og sin etikk intakt.

- 1941 — Jovet fekk speleforbod i Frankrike, og emigrerte med heile kompaniet sitt til Sør-Amerika der han budde til krigen var over.
- 1942 — Upremieren på «L'Apollon de Bellac» i Rio de Janeiro, oppført av Jovet og hans gruppe.
- 1943 — For første gong hadde ein annan enn Jovet ein Giraudoux-premiere: «Sodom et Gomorrhe», eit pessimistisk stykke om ekteskapsproblem, vart oppført i Paris. «La folle de Chaillot» vart skriva, men ikkje oppført. I 1941 hadde Giraudoux prøvd seg som filmmanusforfattar med «La Duchesse de Langeais», no samarbeidde han med ein dominikanarpater om filmen «Les anges du péché».
- 1944 — «Pour Lucrèce» vart skriva, men ikkje skikkeleg gjennomarbeidd før Giraudoux døydde, 31 januar.
- 1945 — «La folle de Chaillot» vart uroppført i Paris, med den heimvende Louis Jovet som Klutesamlaren.

Louis Jovet som klutesamlaren i «La folle «Chaillot»

- 1953 — Jean-Louis Barrault sette opp «Pour Lucrèce» for første gong.

Typisk for Giraudoux teater er ei elegant språkføring, ein intellektuell dialog, ein balansert struktur — såleis følgjer han i den franske teatertradisjon. Men ulikt dei fleste av sine samtidige, konsentrerer han seg om det poetiske og fantastiske heller enn det realistiske. Eit viktig tema i fleire av stykka hans er nettopp møtet mellom den verkelege kvardagsverda og den overnaturlige verda — han skildrar den indre røyndommen i mennesket, heller enn tilhøvet mellom mennesket og den ytre røyndommen. Han er ikkje oppteken av å skape ein objektivt sann røyndom på scenen, men av å utforske alle irrgangane, alt det tilsynelatande irrasjonelle i menneskenaturen. På det viset fortel han oss om mennesket sin eigenart, og gir oss ei åtvaring om å ta vare på særpreget, på det gale og rare, på den menneskelege i ei tid der uniformering og einsretting altfor ofte har vore slagordet.

Giraudoux skildrar i «Den gale frå Chaillot» Paris med ein slik kjærleik at byen lever og andar i kvar scene. Det er såleis ikkje vanskeleg å skjone kvifor det er om å gjere for «den gale» og vennane hennar å redde så vel byen som dei særprega individualistane som er Paris' innbyggjarar. Vi tek med ei skildring frå Paris i byrjinga av dette hundreåret, som dansken Henrik Cavling har gitt i si bok om byen – vårt avsnitt skildrar dei indre bydelane i det dei vaknar til ein ny dag, og fleire av personane kjenner ein att frå typegalleriet i «Den gale frå Chaillot».

Der er stille paa Boulevarden, naar Sommermorgens første Solstraaler blinker paa de gyldne Skilte og paa Kastanjetræerne, der staar i Blomst. Byen slumrer, og spøgelsesagtigt øde hviler Gaden mellem de tillukkede Huse.

En dør aabnes, og Portneren, **Le concierge**, viser sig forsigtigt med Skarnbøtten, som han ugenert vælter over Fortovet. Han betragter Affaldet, som er sunket ned til ham gennem fem Etager; og med al den Skepsis, der udvikles i franske Portnerloger, sparker han til de gamle Køkkenskaar og vender et Par Klude. Men da han ikke finder noget, der fortjener at reddes fra Tilintetgørelsen, ruller han en Cigaret og stiller sig i Porten, modtagelig for nye Indtryk.

Andre Portnere kommer ud, og Fortovet forvandles efterhaanden til en Køkkenmødding, som hidlokker en Sværm af Kludesamlere, der er lige saa lasede her som i Romanerne. Paa Ryggen bærer de rummelige Poser og i deres Haand en Stang, som de behændigt lader løbe gennem Skarndyngerne. Frugtskraller, Papirer, Klude og Propper undersøges og sorteres; men findes der i Bunken noget Spiseligt, putter Kludesamlerne det i en særlig lille Sæk for Lækkerbidskener.

Mægtige Fejemaskiner ruller op og ned ad Træbrolægningen, og naar den er proper som et Dansegulv, stænkes den af Vandmænd, der kommer kørende. skrævende over store Vandtønder. Tilsidst opfører Fejemænd og Vandmænd en hel Kvadrille, men som

Kludesamler

de bedst fejrer og stænker, standser de og trækker Flasken frem og faar sig selv et lille Stænk. — Endnu er dog Boulevarden Billedet paa dyb Fred, men næppe optræder Skraldemanden paa Arenaen, førend der bliver Spektakel over hele Linien. Pariserskraldemanden er Øverstbefalende paa en anselig tohjulet Vogn og en Mand med fænomenale Talegaver. Tilsyneladende blot fordi det morer ham, kolliderer han med en Fejemaskine og rager uklar med en Kludesamler, og for at gøre galt værre tilkalder han som Voldgift Portneren. Saa strømmer og svulmer Veltalenheden over alle Bredder, men naar den er naaet til Maximum, optræder Skraldemanden pludselig som galant Franskmand. Han har i Skraldemøget fundet en Buket, som han puster ren og med sirlig Kompliment fæster i den rødmenende Portnerdatters Morgenkjole.

Vægterne fra de smaa Kaffestuer viser sig og fejrer Fortovet. De vander det og stænker det med gult Sand. Fejemaskiner, Vandtønder, Kludesamlere og Skraldemænd forsvinder, og Tjenstepiger og unge Restavratricer, blege og forfrosne i deres nette Morgendragter, iler ned til Hallerne for at gøre Indkøb. Opvartere med kridhvide Gibs-Ansigter, med kort afklippet mørkt Haar, og med en Serviet bundet om Halsen, ruller Jernpersiennen op for Restauratiornerne og sætter Straastole og runde Marmorborde ud paa Fortovet. Aviskonen ankommer, ledsaget af en Puddelhund, der med hængende Tunge slæber paa en Trækvogn. Hunden spændes fra og slippes løs, og Konen begynder at ordne Sagerne i sin Kiosk. Fra smaa elektriske Vogne, der i Zikzak flyver hen over Træbrolægningen, kastes Bladbunke efter Bladbunke paa en Planke, hun har udlagt til det samme, og naar hun har vejet Bladbunkerne i Haanden, sammenlægger hun hvert Blad paa en bestemt Maade efter dets Format. Derefter opstiller hun sin Disk og serverer hurtig Dagens journalistiske Menu. Yderst paa Disken lægger hun de mest læste Nyhedsblade, som travle Forretningsmænd uden at sige noget snapper, idet de tilkaster hende et Soustykke. I anden Rang kommer de mondæne Boulevardblade, som senere paa Dagen forlanges af Dagdrivere og Kokotter. Men allerbagest lægger hun **La Croix**, der købes af Kvarterets gudelige Familier, og som Aviskonen selv læser, da hun selvfølgelig er en troende Katolik.

Klodsede Transportvogne, der bringer Sten og andre Materialier til Huse under Opførelse, rumler hen over Boulevarden, hvor de ikke tør vise sig længere op ad Dagen. Vognene er tohjulede, blaamalede, og forspændte med fem seks svære Heste, den ene foran den anden i en lang Række. Kuskene er barhovede, men forøvrigt iførte blaa Fløjelsbukser og lange folderige Bluser. Hestene, der ikke er generede af nogen Tømme, lystrer forskellige mystiske Tilraab, hvoraf det mest almindelige lyder for den Fremmede som: Huop! Huop! Uden at afbryde Kørslen forsvinder Kuskene ned i en Beværtning, hvor de med det ene Ben paa Gaden tømmer et Glas Rødvind. Det kaldes i

deres Sprog at komme Forladning i Kanonen. Huop! Huop!

Plakatmændene, med Klisterkrukken paa Ryggen og selv dryppende af Klister, kommer slæbende paa store Bunker manganfarvede Teaterplakater, som de uden lang Betænkning anbringer paa Plakatsøjlerne. I Kagebutikken, der er en elegant lille Træbygning, udpakker Kagekonen de store Honningbrød og Sukkerstænger, og naar hun er færdig, sætter hun sig ned mellem sine søde Sager og koketterer med Betjenten, der gør sin Morgenvagt i blanke Støvler og iført Pariserbetjentens nette Uniform.

Livligere og livligere bliver Færdslen paa den indre Boulevard. Byen vaagner, og mens Dragerne fra Hallerne vandrer hjem til Hvile, kalder Tusinder af Virksomheder Menneskene til nyt Dagværk. Men det er ikke Virksomheder, der meddeler sine Udøvere Præg af legemligt Arbejde. Flertallet af Boulevardens Fodgængere er fremdeles unge Piger, Modister fra de store Magasiner, iførte billige, klædelige Dragter, højhælede Sko, lette slag kastede over Skuldrene, og paa Hovedet enten slet ingenting eller en forfløjen Hat, der sidder paa det højre Øre eller paa venstre, men aldrig lige, aldrig! Paa hurtige Smaafødder iler de til deres **ateliers**, hvor Verdensmoden skabes under deres lette Hænder.

Saa ser vi i Vrimslen en lille Enspænder, hvori en vakker Dame med et fikst friseret Haar kigger frem mellem Buketter, Guldregn, Syren og levende Planter. Det er Boulevardens Blomsterhandlerske. Hun er næppe kommen ned af Vognen og har stukket sine Dukkefødder i et Par lakerede Kapsko, førend hun paa éngang opstiller sine Blomster, falbyder dem til de Forbigaaende, nikker skælmsk til Konditoren paa Hjørnet og veksler bidende Bemærkninger med Aviskonen, der ikke længer kan begribe Verden. Den hellige Dame har allerede udsolgt **L'Intrasegant**, og nu synes det næsten, som om hun paa ny skal opleve en af de ugdelige Dage, da hun brænder inde med **La Croix**.

Ad Fortovene, hvor nylig Modisterne fløj afsted paa lette Fjed, travler nu alvorlige Forretningsmænd, der lige er indbefordrede med Morgentogene fra Asnières, Suresnes, Ville d'Avray og Sceaux. Butikkerne aabnes, og mægtige Montrer, der egenlig er selvstændige Butikker, stilles op paa Boulevarden. I lange Rækker svinger Droskerne ind fra Sidegaderne, splittes og flyver hid og did i Sværme. Omnibusserne arbejder sig frem fra Madeleine til Bastille, og Vognfærdslen vokser, til den med sin hule Rumlen overdøver alle andre Lyde. Da høres Markskrigerens hæse Røst, og Livet er begyndt. Det banker gennem Byens Puls, og naar den rejsende Englænder, vandkæmmet og børstet, blander sig i Vrimslen, saa kommer Tiggeren med det hvide Skæg og sætter sig resignert paa sin Plads.

Det er ikkje første gongen «Den gale frå Chaillot» står på plakaten på Det Norske. Førre gongen var i 1950 – premieren var 1. november. Rett nok var det ein annan versjon – det var ei engelsk omarbeiding som låg til grunn for den oppsetjinga. Hans Jacob Nilsen hadde regien, og den gongen som no var Guy Krohg scenograf. Det var ei framsyning det gjekk gjetord om, og fleire av dei som no står på rollelista var òg med den gongen. Asbjørn Toms var gatesongaren, Bjarne Andersen var oljeleitaren og stod såleis på motsett side i striden, Kåre Wicklund var Adolphe Bertaut. Men fremst av alle stod Ragnhild Hald, som tolka Aurélie, den gale frå Chaillot. Dei tre andre galne damene vart spela av Henny Skjønberg, Dagmar Myhrvold og Astrid Sommer. Motstandarane deira var Gisle Straume som direktøren og Gunnar Simenstad som baronen, med Helge Essmar som børsmeklaren. Klutesamlaren var det Øyvind Øyen som spela, Sossen Krohg var Irma og kloakkmannen, som gjer det mogleg for «den gale» å sende motstandarane i døden, vart tolka av Edvard Drabløs.

SPELPLANEN PÅ DET NORSKE TEATRET

På Hovudscenen:

Ungen

Musikkspel av Harald Tusberg og
Egil Monn-Iversen etter
Oskar Braatens skodespel

Regi: Barthold Halle
Scenografi: Arne Walentin

Gustaf af Geijepstam

STORE-KLAS OG VESLE-KLAS

Regi: Kjetil Bang-Hansen

Scenografi: Anna Gisle

Henrik Ibsen

EN FOLKEFIENDE

Regi: Ingebjørg Sem

Scenografi: Arne Walentin

På Scene 2:

Pavel Kohout

KRIG I FJERDE ETASJE

Regi: Harald Hoaas

Scenografi: Snorre Tindberg

Fernando Arrabal

FRUKOST I DET GRÖNE

Regi: Odd-Jan Sandsdalen

Scenografi: Snorre Tindberg

Tennessee Williams Varsel for små farty

Regi og scenografi: Bjørn Endreson

Ödön von Horváth

DON JUAN KJEM FRÅ KRIGEN

Regi: Harald Hoaas

Scenografi: Snorre Tindberg

SPELPLANEN PÅ ANDRE TEATER :

HOVEDSCENEN:

Arnold & Bach: «DEN SPANSKE FLUE»
Regi: Rolf Berntzen, scenografi: Gunnar Alme.
Kent Andersson: «AGNES»
Regi: Anne Gullestad, scenografi: Dag Frogner.
Ludvig Holberg: «ERASMUS MONTANUS»
Regi: Rolf Berntzen, scenografi: Christian Egmar.
Goodrich/Hackett: «ANNE FRANKS DAGBOK»
Regi: Gunnar Olram, scenografi: Johan Sverre.
Willner/Reichert: «JOMFRUBURET»
Regi: Lothar Lindtner, scenografi: Gunnar Alme.

FOR BARN:

Helgeland/Haave: «EN TIGER GÅR I SKOGEN LØS»
Regi: Rolf Daleng, scenografi: Per Fjeld.

LILLE SCENE:

Helge Hagerup: «HVORFOR ER ALT SÅ LENGE SIDEN?»
Regi: Arne Jacobsen, scenografi: Helge Hoff Monsen.
Knut Horvei: «HJALLARBRU»
Regi: Anne Gullestad, scenografi: Karel Hlavaty.

FOR BARN:

Petter Bredal: «HVOR ER GIMPEN?»
Regi: Petter Bredal.

trøndelag teater

HOVEDSCENEN:

Arnold & Bach: DEN SPANSKE FLUE
Regi: Per Aabel/Arne Aas, scenografi: Per Fjeld.

TEATERLOFTET:

Erik Torstensson: OM SJU JENTER
Regi: Ola Moum, scenografi: Reidar Aspaas.

FOR BARN:

Øystein Dolmen og Gustav Lorentzen: KNUTSEN & LUDVIGSEN
Regi: Rolf Daleng, scenografi: Snorre Tindberg.

Rogaland Teater

Henrik Ibsen: «ROSMERSHOLM»
Regi: Elisabeth Bang, scenografi: Snorre Tindberg.
Maxim Gorki: «NATTHEBERGET»
Regi: Sam Besekow, scenografi: Per Fjeld.

FOR BARN:

Sverre Gran: «SNEHVIT OG DE SYV DVERGENE»
Regi: Sverre Gran.

HÅLOGALAND TEATER

Robert Bolt: «RIDDER BOLLE OG HANS KAMP MOT DRAGER OG BARONER»
Regi: Svein Scharffenberg. Scenografi: Kari Gravklev.

OPPSØKENDE TEATER FOR SKOLENE:

Bertolt Brecht: «UNNTAK OG REGEL»
Regi: Klaus Hagerup. Scenografi: Kari Gravklev.

TEATRET VÅRT — MØRE OG ROMSDAL REGIONTEATER

Edvard Hoem: «KVINNENE VED FJORDEN»
Regi: Ole B. Johannessen. Scenografi: Helge Hoff Monsen.
«SHOW SHOW» — et stykke restaurantteater etter idé fra James Saunders' «GAMES»
Regi: Kjetil Bang-Hansen.

Lerner/Loewe: MY FAIR LADY

Regi: Terje Mærli, scenografi: Anna Gisle, musikalsk ledelse: Tor Hultin.

Henrik Ibsen: VILDANDEN

Regi: Merete Skavlan, scenografi: Gunnar Alme.

G. B. Shaw: PAPPAS HUS

Regi: Karen Randers-Pehrson, scenografi: Willi Nordrå
Gösta Bredefeldt/Lars Hansson/Yise-Lotte Nilsson/Suzanne Osten/
Lena Söderblom: BELLMANN, BLOMSTEN, BABY OG BRURA
Regi: Svein Scharffenberg, scenografi: Guy Krohg, musikk: Gunnar Edander.

Stian Sørli: EKSPERIMENT

Regi: Thea Stabell, lyd: Peter Lodwick.

Fra Nationaltheatret:

Kent Andersson: AGNES

Regi: Otto Homlung, scenografi: Tina Schwab.

August Strindberg: DEN STERKESTE OG KREDITORER

Regi: Stein Winge.

Fra Det Norske Teatret:

Johan Falkberget/Harald Tusberg: BØR BØRSON JR.

Musikk: Egil Monn-Iversen, regi og koreografi: Henny Mürer,
scenografi: Per Fjeld, kostyme: Grethe Wang.

Fra Den Nationale Scene:

Kent Andersson: AGNES

Regi: Anne Gullestad, scenografi: Dag Frogner.

Ludvig Holberg: ERASMUS MONTANUS

Regi: Rolf Berntzen, scenografi: Christian Egmar.

Fra Rogaland Teater:

Ray Cooney og John Chapman: FIRE OG FIRE ER SEX
Regi: Arne Thomas Olsen, scenografi: Willi Nordrå.

